

графіті
графіті

Василь
Базів

КІНЕЦЬ СВІТУ

2. ПІСЛЯ...

*Сага про космологічну долю людства
у двох томах*

Том 2

Харків
«Фоліо»
2013

МАЙЯ

РЕПЕТИЦІЯ КІНЦЯ

Українець, як відомо, поки не помагає — не повірить. Як можна писати трактат про земний кораблик із 7-мільярдним людством на борту в неозорому океані Галактики, який мав би перекинутися саме 21 грудня 2012 року, не побувавши там, де це накаркали?

Був би автор не до кінця сумлінний перед собою, майя, людством і читачами, якби не здійснив банальну річ — не побував власними, справді босими ногами на Землі майя, і саме не інакше, як у 2012 році.

Із заколисаного берега Дніпра, на якому народжуються ці рядки, зриваюся враз — і в дорогу.

Від Києва до Канкуна — 10 000 кілометрів. В один бік. 15 годин на висоті 10 000 метрів над Землею і зі швидкістю 1 000 000 метрів за годину.

Немає ще такої алюмінієвої труби, яку люди назвали літаком, котра би здолала це одним махом. Треба пересісти бодай один раз. Перевести дух. Залити енергетичної рідини у нутрощі цієї труби, щоб вона стала птахом. І уже за другим злетом із українського Києва — у мексиканський Канкун.

По дорозі — авіастоп у Нью-Йорку. Якщо бути точнішим — на острові Манхеттен.

Не плаваючий титанік, на якому Людина продемонструвала пік свого зодчого генія. Скільки конкурентів виростають то тут, то там, — то Шанхай, то Дубай, але Нью-Йорк був, є і ще, напевно, довго буде найграндіознішим земним мегапоселенням на планеті Земля.

Ви коли-небудь пробували порахувати кількість голок на їжаку? Так само — порахувати кількість хмарочосів на Манхеттені. Голова йде обертом не від того, що вони своїми шпицями протикають Небо, а тому, що їх — безмір. Безліч, як на їжаку.

Недруги цього дива земного кажуть — тут усі гроші світу. Згоден, але потрібне уточнення. Як ВВП рахують на душу населення, так і капітал треба рахувати на кубічний метр рукотворного простору на цій цяточці острівного суходолу.

Я чомусь думав, що Уолл-стрит — серце світової економіки — місцина галаслива. Аж ні. Мало не гробова тиша. Звисають над тобою банківські мури, за якими твориться те, від чого залежить усе суще на суші і на воді.

США — то така держава, поза інтересами якої не може бути жоден квадратний метр Землі. Неважливо, чи це Аравійська пустеля із безцінними нафтовими нутрощами, чи урбанізований Донбас із вугільними надрами, чи просто морська безодня Бермудів або катастрофічно зникаючі льоди Арктики.

Нью-Йоркська біржа — найбільший у світі фінансовий вулик. Тут дилерські бджілки збирають нектар зі всіх

земних квітників. У нас кажуть — як би то заробити гроші. Яму копати чи бетон заливати, одне слово, сім разів попотіти. Аби копійчину заробити. А вони, американці, сконструйовані інакше. Вони кажуть: «Make money!» Робити гроші. А не заробити. Ви «пашіть», а ми тут, на Уолл-стрит, порахуємо.

Зовні біржа — як музей. Тихо. Правда: гроші люблять тишу. Тим паче, коли це мільйони. Мільярди. Мільярди мільярдів.

Коли надто довго затримуєшся біля мовчазного вулика, лінивий полісмен може, позіхаючи, підійти і поцікавитись — чого рота роззявив? Проходьте далі, містер. Не затримуйтеся.

А прямо через доволі вузьку дорогу тієї самої Уолл-стрит дивиться прямо у вікна біржі Джордж Вашингтон. Пам'ятник батьку-засновнику.

Він і його «братани» масони, не виключено, що за походженням — спадкоємці моїх рідних тамплієрів, придумали усе це. Придумали США. Ніколи в історії людства, від майя і аж до початку їхнього майже 4-тисячного календаря, не було ще жодної держави, яка була би настільки сильнішою від усіх інших.

Ми там, на хутірці обабіч Дніпра, завше зважуємо — ті чи ці? Америка чи Росія? Проти кого дружити? Некоректна альтернатива. Бо Росія — то чотири проценти США. Не за кількістю випитого, а за кількістю зробленого — за економічною могутністю.

Я сильним і багатим не заздрю, на відміну від 99 відсотків «моєї нації». Я ними захоплююся. Із цим просто

ультразахопленим почуттям я і провів два дні пересадки по дорозі до майя.

Були у моєму складанні маршруту два резони — чому саме через Нью-Йорк. Якщо вже сповнюватися почуттям безмежного жалю за світом, який може згинутися, то найкраще робити це у найкращому місці на планеті. Як таку красу — і у прах!

Якби мені Всевишній заборонив народитися у селі Семигинові Стрийського району Львівської області, я б пошкодував гірко. І попросив би: на все воля Божа — якщо не Семигинів, то давайте Нью-Йорк.

Зрештою, чому якраз це найперше — у моєму сприйнятті — диво світу — американське місто? Вселенське глобальне поселення. Вавилон. Усі тут гомонять «язици». Просто не можна уявити, як зі знанням тільки своєї мови ти можеш пропасти у Нью-Йорку. То у Москві ти будеш ходити Красною площею зі своєю англійською, як німий, а тут російська тебе заведе хоч на край Емпайр стейт білдинг. Українською теж можеш знайти спільну мову з кожним другим на П'ятій авеню — на головній торговій вулиці планети, де у найпрестижнішому магазині «Сакс компані» можеш купити костюм від Бріоні удешевше, ніж у Києві навпроти Бессарабки.

І другий резон — саме тут був недавно майже... кінець світу. Тоді я працював неподалік — у Торонто — генеральним консулом України. Канадці дуже люблять сусіднього старшого брата. Розподіл їхній на держави на суспільному рівні — умовний. Вони — одна північноамериканська цивілізація.

Більшого страху і трауру, ніж у той вересневий день, я не бачив. Якби був прилад, який би вимірював цей стан людської душі у момент кінця світу, то він би зупинився на тій самій позначці, як це було тут 11 вересня 2001-го. Особисто мене якби ви запитали: коли світ був найближче до кінця, то для мене без варіантів — 11 числа дев'ятого місяця першого року третього тисячоліття після Христа.

Я свідомо поселився у Нью-Йорку в готелі, з вікон якої рукою подати до близнят Світового торгового центру. Руку із вікна «Хілтона» можна висунути, але на місці цих найвищих споруд у найграндіознішому на планеті Нью-Йорку — порожнеча.

Внизу, на місці тих знищених будівель, неначе проступає вода. Там, де вони стояли, зробили меморіальні фонтани. Як пам'ятники на могилах.

Тут загинули чийсь сини і дочки, батьки і матері. Хоча що тут нового — при збройному нападі гинуть люди. Дивно, якби вони не гинули.

Але збройний напад — на кого? На того, у кого зброї масового знищення більше, ніж в усіх інших держав, разом узятих. На державу, громадян якої захищає наймогутніша у всі часи армія світу. На державу, на яку за усі століття її існування ніхто ніколи не нападав. Окрім хіба що божевільних кремлівських олігофренів, тут ніколи не уявляли собі іншого ворога.

І хто напав? Лахмітники. Із дна глобального стакана, де осів мусульманський мільярд. Дно напало на вершок.

Нова ера після 11 вересня означає, окрім усього іншого, те, що страшнішою зброєю, ніж атомна бомба, є бомба-людина.

Людина, яка себе підриває жахливим вибуховим пристроєм, що називається — затьмарена ненавистю свідомість.

Бомба на поясі власного тіла, а навколо люди, які не бояться тебе, бо ти теж людина. На мирній вулиці посеред мирного міста у мирний час. Бомба-людина за штурвалом літака, для якої важко й сказати, яка радість більша — відібрати життя у себе чи у своїх ворогів.

У своєму готельному номері я знайшов кольоровий проспект про Нью-Йорк, виданий ще у ту, минулу, еру. До 11 вересня... Є там фото тих самих близнюків. Але от текстівка. Якщо ви будете сидіти на вершині цього хмарочоса у ресторані, який так і називається — «Вікна світу», то літаки будуть пролітати повз ці вікна нижче від вас, під вами.

Прочитавши, я здригнувся, дивлячись за вікно. Може, це слово недоречне, але воно має й таке значення — *ідея* могла народитися у божевільній фанатичній голові саме у тому, вже неіснуючому ресторані, при спогляданні на ті самі літаки, які пролітали поруч, як птахи. А якщо поруч, то чому їх не спрямувати у ті самі вікна...

Знищені будівлі-близнюки — не тільки символи могутності золотого мільярда людства, який володіє 80 відсотками земних багатств. Тут працювали і загинули на робочих місцях люди, які мали зарплату не менше мільйона доларів. Мозковий центр світової економіки. Креативний цвіт людства. Мудріші, а може, й наймудріші із людей.

Згоден, що тих 80 відсотків у розпорядженні 15 відсотків — так не має бути, і треба робити висновки. Але ні людство в цілому, ні ці тисячі головастиків не заслужили

ЗМІСТ

МАЙЯ

Репетиція кінця	4
Ной відпочиває	11
Динозаври не винні	20
Юкатан — звучить космічно	24
Без Харкова не було би майя?	31
Чечен Іца — піраміда, що співає, або Тут сходить на Землю Бог	38
Вдома — це Всесвіт	42
М'яч влучає у центр Галактики	46
Майя — це я!	50

ЛЮДСТВО

Як багацько нас є!	64
Щосекунди нас стає на троє більше!	67
Портрет смертних «богів»	74
Встань, Тарасе, подивися!	81
Ще не вмерла Україна?	86
Масна піка глобального егоїзму	95
Бичі Божі	103
Україна — вчора, сьогодні, а завтра?	110
Богообрані ядра	115
Чи корова демократії священна?	118
West and rest	121
Час Дракона	129
У діадемі восьмиголового людства	136

ЛЮДИНА

Сатаністи на Майдані	140
Лист у в'язницю	145
Дно	151
Несіть відповідальність за тих, котрих приручили	155
Монолог над виборчою урною	162
UKRAINIK	168
Кінь Калігули	176
Ми і вони	182

Із комуністичної пущі — у капіталістичні джунгли	187
Нижча раса	193
Подорож від Содома до Гоморри	196
Бог під арештом.	202
Гламурні лабухи попси	207

ЗЕМЛЯ

Додому — півмільйона км	214
Вона — жива і розумна	218
Війна із Мамою	225
План спасіння людства від Базіва	231
Усі світові уми — лише учні українця Вернадського	238

ДУША

Індиго? А чому тільки діти?	244
Богородібні люди і людиноподібні мавпи	250
Nomo luminous	254
Чи гріє світло, що всередині вас?	260
Квантовий стрибок	267
Душа: у цифрах і фактах	274
Що хочуть 102 лауреати Нобелівської премії?	279

ЛЮДЕНИ

2045-й.	283
Якби єврейська дитина не врятувалася від Гітлера	285
Пророцтво від Курзвейла	288
Мур, на якому будується постлюдство	294
У тенетах глобального Розуму	299
За значимістю — це як зародження життя на Землі!	303
Екстропіяни усіх країн, єднайтеся!	306
Є така партія!	313
Рецепт безсмертя	318
Право на життя вічне — у Конституцію!	321
Нано-біо-інфо-когні.	333
Ваш внук зустрине 2300-й Новий рік	340
Злука «Розуму Цезаря» із «Душею Христа»	346

КІНЕЦЬ? ПОЧАТОК!

Провидіння промовляє мовою кодів	352
Батерфляй танцює біфуркай	358
P. S. від Франка.	365